

CANT DEL MIM

Si cada lletra del nostre alfabet representava un gest, en ajuntar-les, omplirien un calendari de moviments, i una simple fulla podria escanyar una roca. La mímica representa una mar de lletres que pot fer-nos entendre allò de més recòndit; hi deixa rastre tot un conreu mancat de signes; és una paraula sense so que llança el seu cristall en un mar que no perd mai el nauta. La seva esfera s'obre a totes les faules; és una columna blanca que s'emporta la roba i, en el fons, ben capaç de moure qualsevol lluita. Albert Vidal ha esdevingut el nostre gran peix de la mímica; ell sap bé en quin punt de la fosca neix una font. Els núvols es disfressen, i l'horitzó s'encén; no cal el parany de les paraules per a fer recordar el pensament dels homes de totes les èpoques i ventar les cendres. Treballador en la llavor, Albert Vidal clava martell i campana. Si per cas, se'l pot acusar de ser sorprenent quan pinta de verd el seu creixement estrany en adaptar al medi l'anagrama de Pierrot. És lluent la serp que arrossega, i els seus volums es refien de les ales. Però no perd mai la muralla quan amb mots –gestos– ben triats suporta tot el que l'envolta o en recull les molles. S'apropa, se'n va i apila la neu. Tothom hi cap, al seu escotilló llisquent, que ens fa entrar o desaparèixer, segons l'instant, segons el camí, segons els caires vius del carrer.

El nostre mim aspira a una rosa que somrigui per telepatia o al mirall sobirà que reflecteixi pensaments i sentiments només pegant-li una llambregada. Ell sap com fer rajar aigua del fum i, així que plou, medita sobre el crit del gall, assegut a la plaça. Amb el gest posa els mots al corrent dels dies. La boira mai no pesa en els seus dibuixos, i la llavor que el crea encén pensament i melodia tot arribant al silenci a partir del silenci. Noteu, però, que, entre un pam de fil, un ferro dominant pica les seves gotes. Els colors més impensats destaquen l'herba trista amb arrels magnètiques que xiulen. (L'excel·lent fotògraf Leopold Samsó es mou darrera tot això.)

Senyores i senyors: Girar-se d'esquena un dia de tempesta no vol pas dir amagar els arbres. El llibre que teniu a les mans vol ser una finestra damunt aquestes aigües, perquè, tanmateix, la fruita més antiga del Teatre no penja de la paraula.